

beroepen door 't geraas der machines; en 't schijnt dat je dan juist nog zoov el te vertellen hebt. Maar ook daaraan komt een eind; haast onmerkbaar komt er beweging in de boot; we glijden van wal, verder, al maar verder; en we wuiven eens en nog eens; maar 't is al schemerig; weldra onderscheiden we niets meer.

We gaan in de hut om wat uit te pakken voor den nacht; ik deel den hut met een dame, die ook naar Kaapstad gaat. We vertellen elkaar zoo een en ander, en als we ons dan herinneren, dat we aan dek wilden zijn, als we „den Hoek” uitstoomen, gaan we naar buiten.

We stoomen reeds in 't ruime sop; zelfs de lichten van „den Hoek” zijn niet meer te zien.

Dan gaan we naar beneden om kennis te maken met de overige passagiers. Na het „avondeten”, (we noemen het hier: supper, ofschoon wij, Hollanders, ons bevinden op een Hollandschen boot met Hollandsch personeel) gaan we al gauw weer naar boven. Ik klim al vast op mijn kooi om wat aan de hoogte te wennen. Eén ding is prettig; vanuit het ronde „poortje”, boven mijn kooi, zie ik uit op de woelige, wijde zee.

't Duurt lang voor ik in slaap val, maar dan slaap ik rustig door, heelemaal vergetend waar ik ben.

's Morgens: 't is al tamelijk licht, maar het regent buiten. Wacht, even kijken, of de straat ook blank staat; we gaan immers vandaag naar Rotterdam en dan morgen: op de boot. Slaapdronken wil ik uit 't ledikant stappen, maar 'k voel maar geen grond. Wat is er dan toch?

Bons! Ineens ben ik klaar wakker; mijn hoofd is in een ietwat onzachte aanraking gekomen met een ijzeren balkje boven langs de kooi.

De matrozen zijn aan 't dek spoelen; het schip slingert een beetje, en in mijn binnenste, diep in mijn binnenste, heb ik een voor gevoel van een naderend onheil. Den volgenden dag ben ik zeeziek.

Zondag aan boord, 2 Nov. 1919.

Kan u 't zich voorstellen (eerst naar de datum kijken) dat we hier volop zon en zomerwarmte hebben? Er is een tent op 't voordek gespannen, er zijn dekstoelen neergezet; en al de passagiers zijn na dagen van regen en kou, opgeleefd als vliegen in 't voorjaarszonnetje.

't Is warm geworden, heel warm; de meeste menschen zijn naar de hutten gevluht; 'k heb veel lust om 't ook te doen, maar dan moet ik eerst opstaan; over 't gloeiend heete gangboord loopen, de ijzeren trap opklimmen — nee, ik blijf hier.

Lui en droomerig hang ik in een stoel en tuur naar de horizon. Als een reuzenkoepel welft zich de diepblauwe lucht over de glanzende, glinste-

rende watervlakte. Heele scholen „vliegende vischen” zweven over de zee; kleine, sierlijke, zilveren sprookjesvogels lijken 't in de verte.

En midden in al die glans en schittering drijven wij, saamgepakt in een kleine ruimte, vuil, smookerig stuk werk van menschenhanden.

Maar op zoo'n zonnige zomerdag is, zelfs op een vrachtboot, het leven nog heerlijk.

Zij is ontwaakt na een onrustigen slaap en nu — alles is nog stil in huis — staart ze naar buiten, waar de eerste zonnestralen komen glijden over de bloemen in den tuin.

Vandaag zal de beslissing vallen; zal het jonge meisje haar antwoord moeten geven op de levensvraag, haar gedaan.

Zal het een ja zijn of een neen?

Die  ene vraag brengt zoo vele vragen met zich. Heeft hij haar lief? Is het bij hem geen luim, geen snel voorbijgaande verliefdheid?

Heeft zij hem lief met die sterke, trouwe liefde, die alleen een huwelijk gelukkig kan doen zijn? O, ze vond het wel heel prettig, in zijn gezelschap te wezen; ze heeft wel vaak genoten van zijn gesprekken; hij is zoo vroolijk en opgeruimd, zoo teer en zoo goed.

Maar... bedriegt ze zich niet? Ze is er trotsch op, dat hij haar, juist h ar, vroeg zijn vrouw te worden. Zij weet, dat, wanneer ze hem haar jawoord geeft, haar vriendinnen haar zullen benijden, maar daarom ook is ze bang dat ze zich maar iets verbeeldt, om straks tot het inzicht te komen, dat ze zich vergiste en dat ze hem niet zal kunnen geven, waarom hij vroeg: heel haar hart!

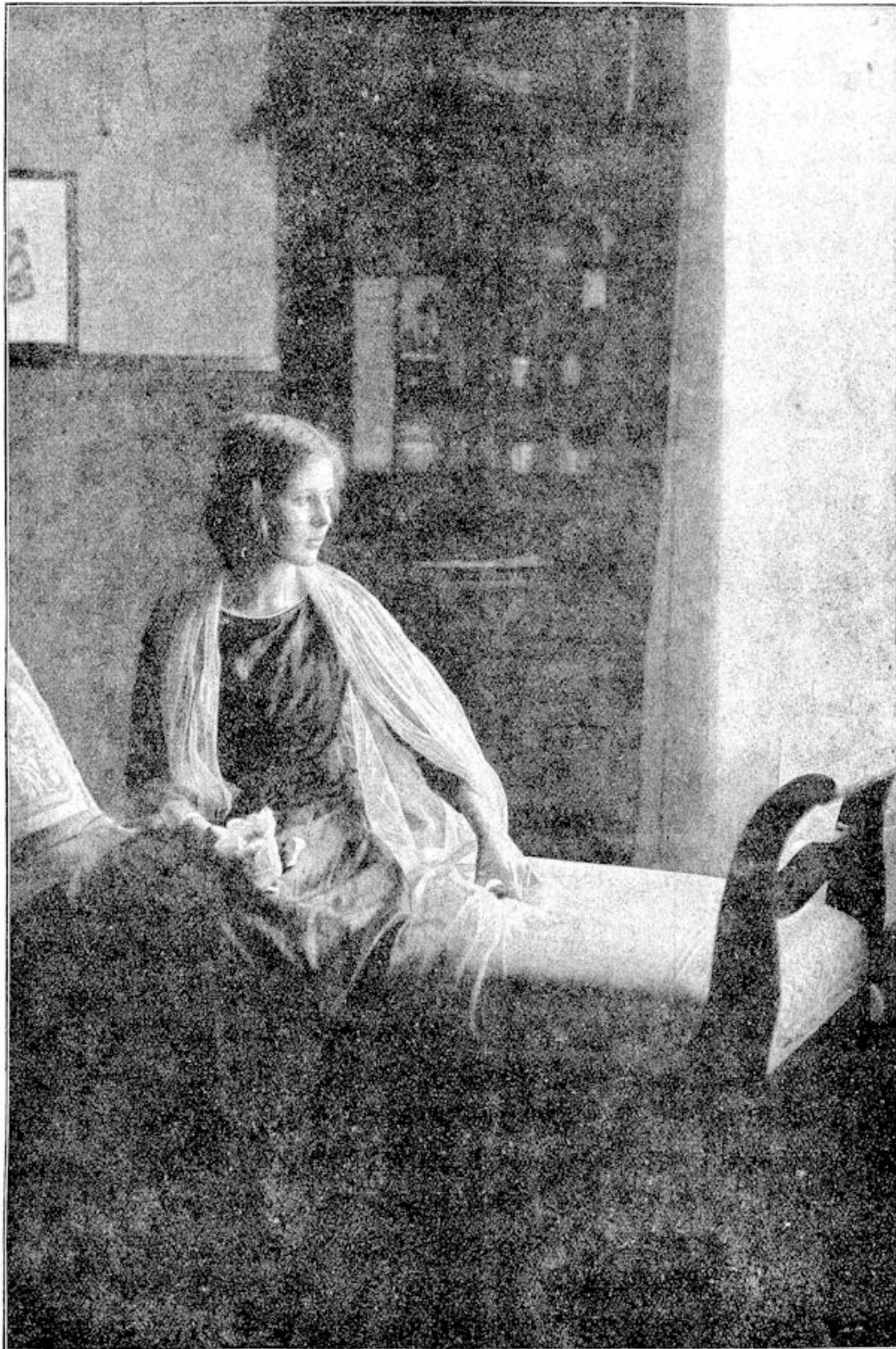
En dan... kan ze haar jawoord geven aan een man, die, o ja, met eerbied spreekt over God en godsdienst en zegt eerbied te hebben voor de overtuiging van andersdenkenden, maar die toch is zonder God in de wereld?

Hoe zal het zijn, als ze besluit, met hem het leven door te gaan? Hoe zal ze zich met hem  en voelen, als ze met hem niet  en is in God?

Zal het dus een neen zijn?

Maar misschien vat ze alles wel te ernstig op. Hij is toch zoo goed en hij zal, zoo beloofde hij, haar vrij laten, om haar godsdienstplichten te volbrengen.

Misschien, misschien ook zal zij het middel wezen

EEN LEVENSVRAAG

in Gods hand tot zijn bekeering, en... ze heeft hem toch lief. Als hij er niet is, voelt ze zich eenzaam in het prettigste gezelschap. Als hij komt, is het haar, alsof alles heerlijk wordt en haar hart vliegt hem tegen....

Wat zal zij doen?

De morgenzon schijnt, en de bloemen bloeien, de vogels zingen.

Waarom zou ze niet genieten van haar jonge leven? Waarom zich niet overgeven, gelukkig in zijn liefde? Eén woord van haar en heden nog is ze zijn gelukkige verloofde.

Maar....

Vader heeft haar ernstig aangezien; moeder heeft gezegd: „Kind, vraag God om raad en denk er aan, dat je ouders zoo'n verloving niet kunnen goedkeuren.”

Vraag God om raad.

Nog staart ze naar buiten, maar straks, straks knielt ze neer. De zonnestralen omspelen haar en goudig glanst haar blonde haar.

Mooi is ze, nu ze haar ernstig gezichtje opheft, om met God te spreken.

Kon hij haar zóó eens zien.

Hij wacht op haar antwoord, dat heden komen zal.

Wat zal het zijn? Ja of neen?

Het is reeds beslist.

Nu is het beslist, nu ze neerknielt om te bidden, want dat bidden is immers niets als een smeekend vragen: Geef mij kracht, om Uw wil te doen.

O, dat gebed gaat in tegen vleesch en bloed en een diepe zucht ontperst zich aan haar boezem, maar toch, de oogen vol tranen, fluisteren straks haar lippen: Uw wil geschiede.

Zij heeft, biddend, de overwinning behaald.

K.

Zullen wij tegenover onszelf eens héél waar zijn? De ontdekking, die wij gedaan hebben, willen we vooreerst nog niet aan anderen vertellen; wij willen, in onze groote ontroering, alleen daarvan maar spreken tegen onszelf.

Weet ge, welke ontdekking we gedaan hebben? Gij en ik? Dat we eigenlijk niet dienen willen.

O, langen tijd hebben we 't onszelf wijs gemaakt, dat we 't wel wilden, maar niet konden.

Maar nu....

„Ik wil wel, maar ik kan niet.”

Zullen we eens héél waar zijn?

We hadden er volstrekt geen lust toe, het werk te doen, dat van ons gevraagd werd. We waren er te lui voor.

„Wil je lid worden van de meisjesvereniging?”

„Ik wil wel, maar ik kan niet.”

„Waarom niet?”

„Och, ik voel mij bij die andere meisjes niet thuis. Ze komen uit een heel andere omgeving. Ik heb er niets aan. Hun lectuur is anders; ze stellen belang in andere onderwerpen; ze zijn zoo....”

„Eigenlijk staan ze een beetje beneden u, nietwaar? Gij zult dat niet zoo zeggen, maar dat is uw bedoeling. En nu stelt ge 't voor, alsof gij lid van een meisjesvereniging zoudt willen worden, om in de eerste plaats iets te ontvangen, maar gij moet lid worden, om te dienen. En dáár zijt ge te lui voor.

Kom gij met uw grootere ontwikkeling eens bij die andere meisjes; help ze en leer ze. O, niet zoo vriendelijk-nederbuigend, maar met de gedachte, dat gij ook van hen nog wel eens iets leeren kunt. Misschien staan zij zooveel flinker tegenover het leven als gij, kunnen ze zich gemakkelijker door allerlei moeilijkheden heenslaan, pakken zij de zaken practischer en doeltreffender aan.

Maar gij moet met *geven* en *dienen* beginnen. Ze zijn u niet beschaafd genoeg? Deel hen dan mee van uw beschaving, geef ze eens aanleiding om uit hun klein gedachtenwereldje uit te komen, laat ze eens profiteeren van de kennis, die gij hebt opgedaan. Gij moet er genoeg in leeren vinden, anderen te dienen.”

„Ik wil wel, maar ik kan niet.”

„Waarom niet?”

„O, ik ben lang niet knap genoeg.”

Een ander moest u eens zeggen, dat ge dom waart. Wat zoudt ge opstuiven. Waarom zult ge nu op uw vereniging eens geen onderwerp behandelen? Ge kunt het niet? Dat doet valsche nederigheid u zeggen. Gij wilt niet uitblinken? O, ja, dat wilt ge wel, als ge 't maar zóó kunt doen, dat uw opzet niet te veel in het oog valt.

Maar gij moet gewillig wezen, om te *dienen*. Als ge dát maar zijt, dan ja, dan wilt ge alles wel aanpakken. Dan komt het met die valsche nederigheid ook wel in orde. Dan zijt ge blij, dat ge voor anderen iets moogt doen.

Wie dienen wil, moet, ja, nederig worden op de rechte wijze. Dienen is een kunst, die niet gemakkelijk te leeren is en waar zonder het toch niet kan, 't zij thuis of onder vreemden.

De dienst thuis is soms zeer moeilijk. Wat een zelfoverwinning kost het, de minste te zijn en het werk te doen, dat even goed of beter door een